

Resegarantilag (1972:204)

1 § Den som är arrangör eller återförsäljare av paketresor enligt lagen (1992:1672) om paketresor skall, innan han marknadsför en paketresa eller transport som sker tillsammans med en paketresa, ställa säkerhet hos Kammarkollegiet.

Skyldigheten att ställa säkerhet gäller även den som annat än tillfälligtvis säljer eller marknadsför

1. resor som består av separata transport- och inkvarteringstjänster som sammantagna uppvisar väsentlig likhet med en paketresa,

2. resor som består av transporter och utbildningsvistelser med inkvartering i form av boende i en värdfamilj, även om inkvarteringen är kostnadsfri. Lag (2002:601).

1 a § För andra resor än paketresor enligt lagen (1992:1672) om paketresor skall bestämmelserna i denna lag tillämpas endast om resan är avsedd att förvärfvas huvudsakligen för enskilt ändamål. Lag (2002:601).

2 § Kammarkollegiet prövar om det föreligger skyldighet att ställa säkerhet enligt denna lag. Lag (1996:354).

3 § Om Kammarkollegiet inte medger annat, skall säkerhet bestå av en av bank, kreditmarknadsföretag eller försäkringsbolag utfärdad betalningsutfästelse, som fullgörs vid anfordran. Lag (2004:426).

4 § Säkerhet skall gälla det belopp, som Kammarkollegiet med hänsyn till reseverksamhetens art och omfattning bestämmer. Om det finns särskilda skäl får kollegiet efterge kravet på säkerhet. Lag (2002:601).

4 a § Om den som är skyldig att ställa säkerhet enligt denna lag underlåter att göra det, får Kammarkollegiet förelägga honom vid vite att fullgöra sin skyldighet. Lag (2002:601).

5 § Kammarkollegiet får, om det finns skälig anledning att anta att skyldighet att ställa säkerhet föreligger, ålägga den som marknadsför en resa att lämna de uppgifter om sin verksamhet som är nödvändiga för att frågan om säkerhet skall kunna prövas. Om den uppgiftsskyldige inte lämnar de begärda uppgifterna, får kollegiet förelägga honom vid vite att fullgöra sin skyldighet. Lag (1996:354).

6 § Säkerhet får tas i anspråk för att betala tillbaka pengar som betalats för en resa som omfattas av garanti enligt denna lag och som blir inställd eller av annan anledning inte blir av. Om det finns synnerliga skäl skall detta gälla även om resenären har avbeställt en sådan resa kort tid innan den skulle ha påbörjats. I fråga om resor som har påbörjats men inte slutförts får säkerheten tas i anspråk för resenärers uppehälle under resan, deras återresa och skälig ersättning till dem för värdet av de förmåner de gått miste om genom att resan avkortats.

Ersättning får betalas ut till den som tillhandahåller uppehälle eller återresa åt en resenär. Om den som har ställt säkerhet har försatts i konkurs eller måste antas vara på obestånd, får säkerheten tas i anspråk även för att betala nödvändiga kostnader för dels biträde åt deltagare i resor som avbrutits, dels utredning i ärenden om ianspråktagande av säkerheten.

Pengar som betalats ut får återkrävas från resenären endast om denne genom otillbörligt handlande orsakat en kostnad som medlen tagits i anspråk för. Lag (2002:601).

7 § Säkerhet som ställts av en återförsäljare får inte utnyttjas, om arrangören ställt sådan säkerhet som kan tas i anspråk enligt denna lag. Lag (1992:1673).

8 § Framställning om att säkerhet skall få tas i anspråk skall göras inom tre månader efter det att den resa, som avses med framställningen, inställts, förklarats ej komma till stånd eller avbrutits eller, i fall som avses i 6 § tredje stycket, efter det att kostnaden uppkommit. Försummas det, upphör rätten till ersättning ur säkerheten. Lag (1996:354).

9 § Ärende om ianspråktagande av säkerhet prövas av en särskild nämnd, Resegarantinämnden.

10 § Nämnden består av ordförande och fyra andra ledamöter, av vilka två utses bland personer, som kan anses företräda konsumentintressen, och två bland personer, som kan anses företräda företagarintressen. För varje ledamot skall det finnas ett tillräckligt antal ersättare. Ordföranden och ersättare för honom skall vara eller ha varit ordinarie domare. Ordföranden, andra ledamöter och ersättare förordnas av regeringen. Lag (1988:208).

11 § Nämnden är beslutför, när ordföranden och två andra ledamöter är närvarande. I beslut skall lika antal företrädare för konsumentintressen och företagarintressen delta. Om det framkommer skiljaktiga meningar vid en överläggning tillämpas föreskrifterna i 16 kap. rättegångsbalken om omröstning i tvistemål. Ordföranden får ensam på nämndens vägnar vidta förberedande åtgärder och avgöra ärenden av mindre vikt. Ordföranden får överlåta sådana uppgifter till handläggare vid Kammarkollegiet som utför kansligöromål åt Resegarantinämnden. Lag (1996:354).

12 § Kammarkollegiet verkställer de utbetalningar, som nämnden beslutat. Lag (1994:405).

13 § Kammarkollegiet skall återlämna säkerhet, som icke längre fyller något ändamål. Lag (1994:405).

14 § Till böter eller fängelse i högst ett år skall den dömas som uppsåtligen säljer eller marknadsför en resa utan att ha ställt säkerhet som krävs enligt denna lag. Till böter skall den dömas som uppsåtligen eller av oaktsamhet

1. lämnar oriktig uppgift vid fullgörande av uppgiftsskyldighet som ålagts honom med stöd av 5 § eller

2. underlåter att fullgöra sådan uppgiftsskyldighet. För en gärning som avses i första stycket skall inte någon dömas till ansvar i den utsträckning gärningen omfattas av ett vitesföreläggande enligt 4 a §. För en gärning som avses i andra stycket 1 skall inte någon dömas till ansvar, om gärningen är belagd med straff i brottsbalken. Inte heller skall någon dömas till ansvar för en gärning som avses i andra stycket 2 i den utsträckning gärningen omfattas av ett vitesföreläggande enligt 5 §.

Allmänt åtal för brott mot denna lag får väckas endast efter medgivande av Kammarkollegiet. Lag (2002:601).

15 § Kammarkollegiets beslut enligt 4 a § eller 5 § får inte överklagas. Andra beslut av kollegiet enligt denna lag får överklagas hos allmän förvaltningsdomstol. Prövningstillstånd krävs vid överklagande till kammarrätten. Kammarkollegiet får förordna att ett beslut om säkerhet skall gälla omedelbart.

Resegarantinämndens beslut får inte överklagas. Har en säkerhet tagits i anspråk för betalning som bort utgå ur en annan säkerhet, får Resegarantinämnden ta upp ärendet till ny prövning. Lag (2002:601).

16 § har upphävts genom lag (1985:859).

Övergångsbestämmelser

1996:354

1. Denna lag träder i kraft den 1 juni 1996.

2. De äldre bestämmelserna i 8 § gäller dock fortfarande i fall då en händelse som avses där har inträffat före ikraftträdandet.

2002:601

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 2003.

2. Äldre föreskrifter gäller fortfarande för överklagande av beslut som meddelats före ikraftträdandet.